

SHREK TÍMEA

GYEREKJÁTÉK

Anyu nagyon hangosan sír. Igazán abba hagyhatná már. Még én sem szoktam ilyen sokáig bőgni. Mindig rám szól, hogy én már nagyfiú vagyok, és a nagyok nem itatják az egereket. Ma vagyok hatéves. Anyu megengedte, hogy átjöjjenek hozzánk a barátaim. A család is összegyűlt. Keresztanyuék is eljöttek, de most mindenki olyan szomorúnak tűnik. Pedig az anyu megsütötte a vadkacsát is, amit keresztapu hozott, reggel lőtte a tónál, nagyon finomra sikeredett.

Apu nem engedi, hogy kihozzam a tortát, pedig én igazán szeretném, ha meggyűjtanánk rajta a gyertyát. Ha elfújhatnám, azt kívánnám, hogy az anyu ne sírjon és mindenki legyen boldog. Még Annának is adnék belőle, pedig ő kisebb, mint én és folyton mindenért sír. Ma is elvette az ajándékokat, amit nekem hoztak. Nem akartam odaadni neki a távirányítós kisautót, amit Zolikától kaptam, mert féltem, hogy eltöri. Aztán meg bömbölni kezdett. Lefeküdt a szőnyegre és a kezével a padlót verte. Én próbáltam megmagyarázni neki, hogy ma nekem van születésnapom és én kaptam az ajándékokat, de ő csak egyre hangosabban visított. Hát én meg földhöz vágtam azt a hülye játékot. Miért nem érti meg, hogy az az enyém? Az anyu is az ő pártját fogta, ölbe vette, vigasztalta, aztán meg még engem szidott le, amiért nem adtam neki oda. Azt mondta, hogy fősvény vagyok. Igazából nem mondta, csak azt kérdezte, hogy *fősvény vagy, kisfiam?* Én meg mondtam, hogy nem. Annával mindig, mindent megosztok. Nagyon szeretem, mert a testvérem, csak még olyan buta! Amikor hazahozták a kórházból én csak álltam az ágya mellett és néztem, hogy milyen szép. Akkor még nagyon kicsi volt, de azóta megnőtt. Biztos azért, mert mindent megevett, amit anyuék adtak neki. Meg azért én is imádkoztam érte, ahogyan anyu tanított. Abban az imában mindenkiért szólunk Istenhez. Még a nagyieért is, aki már fenn van a mennyországban.

Anna már oviba jár, én nemrég kezdtem az első osztályt. Most tanuljuk leírni a betűket. Igazából még nem is betűk, hanem karikák, meg vonalak. A kedvencem a görbebot, az osztályban én írom a legszebben. Olyan formája van, mint a nagyapáénak, ami a szobájában áll. Csak a nagyapáé sokkal nagyobb. Őt is nagyon szeretem, de Annát sokkal jobban, mert ő még kicsi és vigyázni kell rá.

Anyuék nagyon büszkék voltak rám, amikor az osztályfőnököm mindenki előtt megdicsért, hogy *Andráská, ez igazán szép munka!* A gyakorlófüzetem is mindig mutogatja másoknak, hogy így kell szép munkát végezni. Azt szeretném, ha anyuék mindig büszkék lennének rám. De most szerintem nem azok. Látom, hogy haragszanak rám, olyankor néznek így. De mi csak játszottunk. Amúgy is, ők küldtek ki minket az udvarra, hogy ne hallgassuk, amit a felnőttek beszélnek.

Szép volt az idő, de azért anyu sapkát húzott ránk, mielőtt kimentünk. Pedig mondtam neki, hogy úgyis leveszem majd, ha nem látja. Akkor még mosolygott. Összeszedtük az ajándékokat, amiket kaptam, azzal együtt mentünk az udvarra.

Dani majdnem kitorpte a pókemberem lábát, amikor kergetőztünk. Azt apu vette nekem. Keresztanyuék ajándéka pedig meglepetés. Ők mondták, hogy várjak addig, amíg felvágjuk a tortát. De én már megtaláltam! Nem mondtam el nekik, mert akkor elrontottam volna mindent, de kivittem magammal.

A fiúkkal indiánosat játszottunk. A főhadiszállás a kisházikó volt, amit apu épített nekem. Oda kellett beszaladni, és akkor nem tudtak elkapni. Annát mindig elkapták, mert ő nem tudott olyan gyorsan futni, mint mi, meg mindig el is esett. Olyan kis ügyetlen még.

Az ajándék, amit keresztapu szerzett nekem, még tőlem is nagyobb. Pedig hatéves létemre én vagyok a legmagasabb a fiúk között. A két bejárati ajtó közzé rejtve találtam meg. Betekerte egy fehér lepedőbe, de engem nem tudott átverni. Amikor nem figyeltek oda, kihoztam magammal, azzal játszottunk tovább.

Aztán lehet, hogy én is elestem, mert nem emlékszem semmire, csak egy csattanásra. A másik percben már benn voltam a konyhában, az anyu üvöltözött, apu pedig fel-le rohangált a telefonnal.

Nemsokára jött még néhány vendég, de őket nem kínálták meg semmivel. Nem is nagyon akartak bejönni a házba, inkább az udvaron maradtak. Felmásztam a díványra és onnan néztem, mit csinálnak. Anna a földön feküdt. Őt vajon miért nem küldték be? Az egyik bácsi betakarta pokróccal. Szegény, biztos fázik, igazán bejöhethetne.

Keresztapu nagyon ideges. Megkérdeztem tőle, hogy a tortát mikor hozzuk ki, de bezavart a szobába. Azt mondta, hogy ne kerüljek a szemem elé. Nem tudom, mi a bajuk, biztos megtudta, hogy kilestem, hol tartja az ajándékot. Legalább Annát küldenék be, mert már kezdek unatkozni. Viszszamáztam a díványra. Az ablakon keresztül láttam, hogy valami sárga

szalagot húztak ki a férfiak az udvaron. Anyu még mindig sírt, apu átölelte. Most már mindketten sírtak. Én is elszomorodtam. *Anna, gyere már be!* Kiabáltam, de nem figyelt rám senki. *Anna, megfogsz fázni, gyere be! Anna! Neked adom az összes játékomat, csak gyere már be! Még azt a nagy puskát is, amit keresztapu hozott...*

Sírni kezdtem. Nem tudom, miért, de rám ragadt a szomorúság. Pedig én mindent megtettem, hogy anyuék büszkék legyenek rám. Láttam, hogy Annát elvitték a férfiak. Szerintem többé már nem hozzák vissza. Pedig mi csak játszottunk.

